

намѣрихъ вратата отворены възлѣзохъ като вѣда, и като минувахъ по край стаѣтъ на вратаря, чухъ единъ живъ разговоръ, на който прѣдметътъ, както ся виждаше бѣхъ азъ; защото на онзи часъ дочухъ името си произнасяно отъ вратаря съ прѣзрѣніе.

— Стори добръ, казваше той, да ми не глушишь главѣтъ съ тогози твоего Максима, нима съмъ го азъ осиромашилъ? Е, що ми болишь главѣтъ? Ако ся убіе, ще го заровятъ, пакъ хайде.

— Казвамъ ти Воберже, отговори съпругата, сърдцето ти бы ся раскъсало, ако да бѣше го видѣлъ какъ си піеше водѣтъ.... Доброто е че не вѣрвамъ това що казвашъ ты, че „ако ся убіе ще го погребѣтъ;“ знамъ, че имашъ добро сърдце, ако и да не обичашъ да ти разбѣркватъ обичаитѣ.... Я си помысли, Воберже, да нѣма огнецъ, ни хлѣбецъ, тойзи който ся е отхранилъ съ най-отборъ ястія и е живѣлъ въ най-топлы дрехы! Срамотѣ наистинѣ, срамотѣ! и умразно туй Правительство, което оставя да ставатъ таквы работы!

— Какво да ти прави Правителството? рече твърдѣ разумно Воберже..... Освѣнь туй излѣгана си, казвамъ ти.... невѣрвамъ да е дошелъ до тамъ..... не е останалъ и безъ хлѣбъ..... Не е възможно!

— Ето казвамъ ти всичко; ходихъ подирѣ му, дирихъ го, турихъ и Едуарда да го дири. Увѣ-